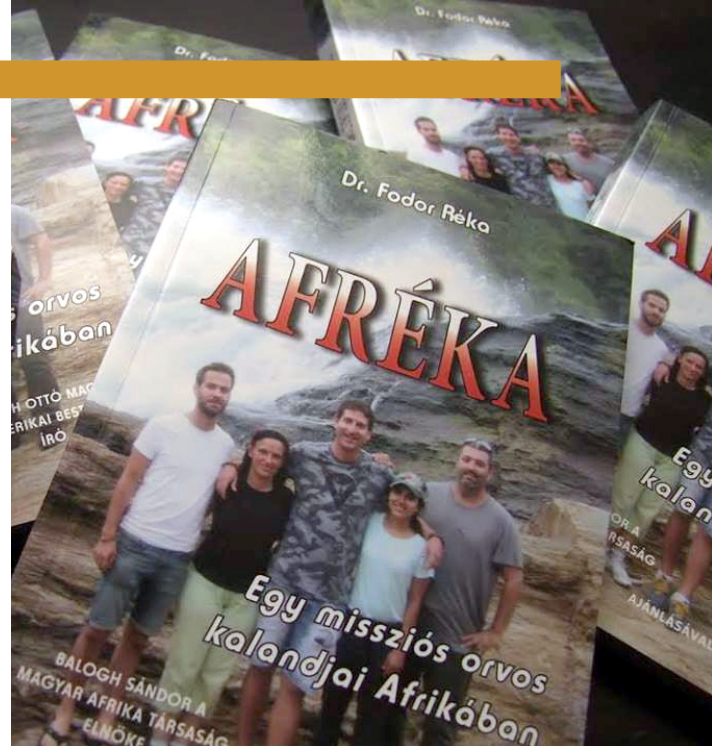

LASKAY ANNA

A könyvét népszerűsítő, misszióját bemutató előadásán találkoztam dr. Fodor Rékával, vagy ahogyan egy barát-nője elkeresztelte: Afrékával. Színes ruházata, élénk gesztusai, kis fonatokba rendezett haja tükrözte: éli mindazt, amiről beszél. Álmairól, céljáról, hitéről mesélt – ezeket foglaltam össze az olvasók számára.

A mennyország a végcél

EGY MISSZIÓS ORVOS VALLOMÁSA

AZ ÁLMOKRÓL

Mindenkinek vannak álmai, amelyeket ha megvalósít, teljesnek érzi az életét. Csak sajnos sok esetben a kishitűség vagy épp' a környezet negatív véleménye miatt nem merünk az álmaink után iramodni. Leginkább ezeket az önkorlátozó gondolatokat kellene elfelejteni. Mert így az ember lejjebb-lejjebb adja az álmait, s olyan kompromisszumokba megy bele, hogy már maga sem hiszi el, hogy képes az álmát megvalósítani. Ilyenkor boldogtalanságba torkollik az ember élete. De az álmokat csiszolni kell. Fejleszteni magunkat, s törekedni rá, hogy elérjük!

SOSINCS TÚL KÉSŐ!

Hinni kell benne, s tenni azért, amit fontosnak tartunk. Lehet, hogy nem az eredeti elképzelésünk szerint, de mindig lehet megoldást találni!

Én tizenkét évesen eldöntöttem, hogy missziós orvos leszek, amikor Albert Schweitzert olvastam. Ez harminc évet váratott magára! Én sem hittem el, hogy még missziós lehetek, hiszen már kétgyermekes családom voltam, amikor a felkéréssel találkoztam.

AFRIKÁRÓL

Amikor először kimentem missziózni Ugandába, akkor a betegek – hálájuk jeleként – befönték a hajam olyanra, ahogyan ők hordják. Ez nagy megtiszteltetésnek számít, jelzi, hogy

befogadtak maguk közé. Innen jött aztán egy kis szójátékkal a nevéből és a földrészből az Afréka elnevezés, amit egy barátom írt viccesen az új frizurámról posztolt fotómhoz.

Hatalmas a munkanélküliség, így nincs adó, s emiatt nincs ingyenes egészségügyi ellátás, ahogyan oktatás sem. Orvosként különösen nyomasztó azt látni, hogy nálunk gyógyítható, illetve védőoltással megelőzhető betegségekbe tömegesen halnak bele az ellátórendszer és a pénz hiánya miatt.

A HITRŐL

Manapság úgy tapasztalom, hogy egyre kevesebb az ateista, és egyre több a bármiben hívő. Biztos vagyok abban, hogy a keresztény, vallásos alapok nagyon fontosak. Nyilván kell hin-

nem magamban is. De ha az Isten általi hívást komolyan vesszük, s vele együtt cselekszünk, vagy kérjük Jézus Krisztus segítségét, akkor a görbék nagyon hamar kiegyenesednek, s a nem ideális körülményeket is jobban el tudjuk fogadni.

Ha elcsüggedünk, gondoljunk csak bele, hogy mennyi segítőnk van! A földi barátokon keresztül is megtapasztalhatjuk Isten segítségét. De ha elképzeljük, hogy a mennyi seregek, a szentek mennyien vannak! Nem egyedül kell harcolnunk, cselekednünk, s ez hatalmas erőt ad!

AZ IMÁDSÁGRÓL

Ha imádság közben sugallatot kapok, nekem elég, ha csak a következő kanyarig látok.

Bízom benne, hogy Isten végig vezet, nekem csak a kanyarig kell megtennem az utat. Azt viszont meg kell tennem, hiába nem látom a célt!

AZ ALAPÍTVÁNYRÓL

Amikor az első misszió után hazajöttem, ki kellett találnom valamit, ami biztosítja a folytatást. Így született meg az élményeimről szóló

Ítt vagyok, Uram!

A MISSIÓRÓL

Amikor Teréz anya ismert lett, mindenki Calcuttába akart menni. Erre ő azt mondta, hogy mindenki keresse otthon a maga Calcuttáját.

Nem mindenkit missziós orvosnak hív el az Isten, de akit elhív, az hallja meg a szót! Nekem is harminc évbe telt, mire eljutottam Afrikába missziózni. Feltehetően nem voltam még rá érett. Sok dolgot meg kellett tanulnom. Ki merem azt is mondani, hogy nem voltam rá méltó. Most is abban bízom, hogy fejlődök, s pár év múlva még teljesebb ember leszek.

könyv. Az ára épp egy malária elleni szert fedez, így aki vásárol belőle, konkrétan tudja, mire adakozik.

Az alapítvány neve abból az elnevezésből ered, ami engem jelöl (Afréka – a szerk.), de ez már sokkal több, mint én vagyok, túlmutat rajtam. Cél, hogy olyan orvosokat találjunk, akik szeretnének a munkájukkal az afrikai kontinensen élőkért tenni. A honlapom és a Facebook-oldalam neve is Afréka. Ez alapján megtalálhatnak.

■ ALBERT SCHWEITZER

1896-ban arra az elhatározásra jutott, hogy legfeljebb harmincéves koráig él a tudományoknak és a művészeteknek, azután olyan hivatásnak szenteli magát, amellyel közvetlenebbül szolgálhatja az emberiséget. 1903-tól többféle karitatív tevékenységet folytatott, szegény sorsú gyermekeken és családokon próbált segíteni. 1904-ben kezébe akadt a Párizsi Evangélikus Missziós Társaság egyik füzeté, amely e szavakkal hívott segítőt a gaboni missziós munkához: „Az egyháznak olyan emberekre van szüksége, akik a Mester hívására egyszerűen így válaszolnak: Ímhol vagyok, Uram!” Elolvastva a cikk utolsó sorait, Schweitzer ezt vetette papírra: „Keresgélesem végéig értem.” Az orvosi szolgálatában nyertek értelmet számára Jézus szavai: „Mert aki meg akarja menteni életét, az elveszti, aki pedig elveszti életét érterem, az megtalálja. Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Vagy mit adhat az ember váltásdíjért?” (Máté 16,25–26)

1913 és 1917 közé esett Schweitzer első tartózkodása a gaboni Lambarénében. Ennek a négy évnek a tapasztalatait foglalta össze Az őserdő peremén című művében. A gyógyítást egy tyúkólból átalakított rendelőben kezdte meg, ez a „kórház” a következő hónapokban egy hullámlemez barakkal és néhány fűkunyhóval bővült. Ígéretével ellentétben – a helybeliek kérésére – prédikációkat is tartott. A betegek élelmézését a környékiek szegényes adományaiból oldotta meg.

1924 elején utazott vissza Lambarénébe. Hónapokig tartott, míg rendbe hozta az időközben romba dőlt épületeket. A következő év a gyarmaton kitört éhínség és vérhasjárvány elleni küzdelemmel telt. 1925-től több önkéntes segítő érkezett, és anyagi támogatást is kapott Európából, ennek köszönhetően áttelepíthette és kibővíthette a kórházat.

A lambarénéi kórház Schweitzer halála után tovább bővült, korszerűsödött, és napjainkban is üzemel. A működtetéséhez szükséges költségeket változatlanul adományokból fedezi, az orvosok pedig a világ minden tájáról érkeznek néhány éves szolgálatra.